

POSTANOWIENIE

Dnia 15 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa W. P.
przeciwko Zespołowi (...) P. S.A. z siedzibą w K.
o odszkodowanie w związku z dyskryminacją w zatrudnieniu,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 15 marca 2022 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 lutego 2021 r., sygn. akt III APa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami pełnomocnika pozwanego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

W wyroku z dnia 17 lutego 2021 r., sygn. akt III APa (...), Sąd Apelacyjny w (...) – w sprawie z powództwa W. P. przeciwko Zespołowi (...) P. S.A. z siedzibą w K. – oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w K. z dnia 3 lipca 2020 r., sygn. akt III P (...), oddalającego powództwo o odszkodowanie w związku z dyskryminacją w zatrudnieniu.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego powódka zaskarżyła skargą kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że skarga jest oczywiście uzasadniona. W rozpoznawanej sprawie występują dwa problemy. Pierwszy z nich sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy praktyka

pozwanego opisana w ustalonym stanie faktycznym może zostać zakwalifikowana jako dyskryminacja w rozumieniu art. 18^{3a} § 1 - § 4 k.p. oraz art. 11³ k.p. Drugi polega na przesądzeniu, czy Sąd związany jest wskazaną przez powoda podstawą prawną. Ma to znaczenie, jeśli uwzględni się, że powód domagał się odszkodowania za naruszenie zasady równego traktowania, a Sąd Okręgowy w K. i Sąd Apelacyjny w (...) zbadały jego roszczenie tylko z pozycji dyskryminacji. Tymczasem zastosowanie mogły mieć również inne normy przeciwdziałające nierównemu traktowaniu (art. 11² k.p. i związany z nim art. 471 k.c.), zwłaszcza, gdy pozwany pozostawał (od czerwca 2014 r.) bierny i nie dążył do wyrównania wynagrodzeń. Niezbędne jest rozstrzygnięcie przez Sąd Apelacyjny w (...), czy działanie pozwanego było obiektywnie uzasadnione ze względu na zgodny z prawem cel, który ma być osiągnięty, a także czy środki służące osiągnięciu tego celu były właściwe i konieczne. Nadto istnieją ważne przyczyny o charakterze ogólnym, wykraczającym poza sferę ściśle prywatnego interesu samych stron procesowych, zwłaszcza dotyczące potrzeby ukształtowania jednolitej praktyki prowadzenia postępowania dowodowego, w tym stosowania nowych przepisów w sprawie pomijania dowodów przez sądy powszechne.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona przeciwna wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o oddalenie skargi jako bezzasadnej; o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej Spółki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony twierdzeniem, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżąca wykazała istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas, gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz

sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13, LEX nr 1380967).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyższych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżąca oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wiąże z występowaniem w sprawie „dwóch problemów”, które w istocie sprowadza do ogólnikowych pytań o prawidłowość stanowiska zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji. Taka konstrukcja uzasadnienia wniosku mogłaby być ewentualnie formułowana w zakresie próby wykazania przyczyn przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. – w żadnym razie nie przekonuje o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przede wszystkim brakuje odpowiedniego wyводу, którym skarżąca wykazałaby oczywistą zasadność jej skargi w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Brakuje w uzasadnieniu wniosku rzeczowego odniesienia się do podstaw zaskarżonego wyroku Sądu drugiej instancji, do analizy interpretacyjnej przepisów prawa materialnego szeroko przedstawionej w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w (...).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. (pkt 1.). Rozstrzygnięcie zawarte w pkt 2. niniejszego postanowienia ma podstawę w art. 102 k.p.c.